

med Karl Hansen, paa den Maade, jeg synes han burde. Karl Hansen skriver til det ærede Medlem, at Anders Nielsen forfølger Husmandsforeningerne ved at kræve Orden i deres Regnskaber. Han fortæller aabent og ærligt, at deres Regnskaber ere i en saadan Tilstand, at uagtet man har krævet og faaet Statsbidrag paa Grundlag af formodet Regnskabsorden, maa de, længe efter at denne Begøring er fremsendt, sende Sekretæren ud til de forskellige Foreninger og faa lavet et Regnskab, og han udtaler ligesud: de maa have det lavet, men det er ikke let. Til Trods for, at Tilstandene ere saadanne, og at det er den selvfølgeligste Sag af Verden, at Landbrugsminister Anders Nielsen, eller hvem det end maatte være, som sad paa det givne Tidspunkt, da saadanne Forhold afdækkedes, krævede Oplysninger derom, skriver Karl Hansen, at det er Udslag af Forfølgelseslyst overfor Husmandsforeningerne. Det skriver han til Danmarks Konseilspræsident, og Danmarks Konseilspræsident kalder den vedkommende Mand op til sig og taler med ham derom, Konseilspræsidenten, Afløseren efter en foregaaende Konseilspræsident. Og det ærede Medlem betonedede i Gaar, at det for den afgaaende Minister var af Betydning, om Afløseren var taktfuld. Jeg skal ikke tale meget om det ærede Medlems Taktfuldhed, det er ganske overflødigt, vi kende den, men der kunde dog være Anledning til at spørge det ærede Medlem, om han ikke ved denne Lejlighed, uanset om han havde læst dette Brev eller ej — for der var tilstrækkelig Anledning endda — havde foreholdt Karl Hansen, at det, der var sket fra den tidligere Landbrugsministers Side, var hverken mere eller andet end Ministerens simple Pligt.

Det var dette med Hensyn til det ærede Medlems Ytring om Taktfuldhed, som jeg knytter til her i denne Forbindelse. Men altsaa dette Brev, som jeg her hentyder til, og som jeg nys har citeret, læste jeg op i Finansudvalget ved den Lejlighed, jeg før nævnede, og efter Oplæsningen erklærede det ærede Medlem kategorisk, at han ingen som helst Erindring havde om denne Skrivelse, der var ikke noget Mon og Men, det var kategorisk, fast og bestemt: Jeg har ikke nogen som helst Erindring om denne Skrivelse. Dette overraskede mig, da Karl Hansen i Vidnes Overværelse og senere skriftligt havde forsikret mig om, at denne Skrivelse sammen med den anden under Nr. 1 var tilstillet de Herrer Medlemmer fra Ringsted

(Zahle) og Sorø (Poul Christensen). Naa, jeg tog jo det ærede Medlems kategoriske Erklæring for det, den var, og jeg har ikke benyttet disse Skrivelser hverken i Rigsdagen, i Finansudvalget eller ude i Landet, ikke hentydet til Skrivelserne med et eneste Ord før nu i Vinter ved Finanslovens anden Behandling, da det ærede Medlem møder hernede med et Overfald paa mig, hvortil Motivet var hentet fra den Konference, som havde fundet Sted før Betænkningens Afgivelse, idet det ærede Medlem gav en Fremstilling af en Forhandling vedrørende Fordelingen af Landbrugslotteriets Overskud, en Fremstilling, der hverken var rigtig eller personlig hensynsfuld — det er et mildt Udtryk. Jeg har ikke før været Vidne til det, det ærede Medlem, det takfulde ærede Medlem, her gjorde sig skyldig i. Ministrene møde til Konference i Finansudvalget ligesom i andre Udvalg efter det respektive Udvalgs Indbydelse og ere Udvalgets Gæster og maa derfor kunne paaregne Gæstefred. Men hvad sker der? Vi drøfte Spørgsmaalet om Landbrugslotteriets Overskud, og jeg svarede, hvad jeg maatte svare ud fra de faktiske Forhold og mit Syn paa den Sag, jeg kalder samtlige Finansudvalgets Medlemmer til Vidne paa, at der i min Optræden intet som helst var, der med Rette kunde støde eller forarge nogen, heller ikke det ærede Medlem. Ikke desto mindre kommenterede det ærede Medlem hernede i Salen; det staar i Rigsdagstidende, hvad han sagde, men man kan ikke ud af de døde Bogstaver se det Minespil og de Haandbevægelser, hvormed det ærede Medlem understøttede sine Ord. Lotterispørgsmaalet var fremme forrige Aar sammen med Debatten vedrørende Husmandsbevillingerne. Og ved en naturlig Ideforbindelse kom det frem hos mig, at det ærede Medlem nu atter vilde til at lave sig en lille Husmandsdebat, selvfølgelig i den Hensigt, som er den sædvanlige, den gamle, den gængse og uopslidelige: ved umotive-rede Angreb, der ikke have det mindste med saglige Hensyn at gøre, at fremstille sig og sine som de eneste rette sande Husmandsvenner og mig og mine Meningsfæller som de mest afgjorte Husmandshadere og Forfølgere. Det var det ærede Medlems utvetydige Hensigt ogsaa ved denne Lejlighed, og han benyttede Spørgsmaalet om Landbrugslotteriets Overskuds Fordeling, et Spørgsmaal, der blandedes sammen med den Anmærkning om Husmandsadministrationen, der gav Anledning til den første Om-tale af Karl Hansens Brev her paa Rigsdagen